

Beroemd!
Castings, jobs en modefeestjes

Beroemd

Van runway naar Broadway

Tiny Fisscher

moon

Lees ook van Tiny Fisscher:

Ontdekt!

Showtime!

Covergirl

That's it!

Star Beach

Over van alles, maar vooral over de liefde

Beauty, Body & Brains

Eerste druk 2006

Achtste druk 2011

www.moonuitgevers.nl

www.tinyfisscher.nl

Tekst © 2006, 2010 Tiny Fisscher

Illustraties © 2006, 2010 Samantha Loman

© 2011 Tiny Fisscher en Moon, Amsterdam

Omslagbeeld Imageselect/Tetra Images

Omslagontwerp Mariska Cock

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 488 1188 5

NUR 284

Moon is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv

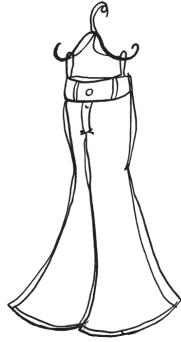

*Blijf niet hangen in het verleden, droom niet
van de toekomst, maar concentreer je geest
op het huidige moment.*

Boeddha

Ik wil mijn dochter en haar modellenvriendinnen bedanken voor hun eerlijke, hartverwarmende en sprankelende verhalen. Duizendmaal dank, zonder jullie was dit boek er niet geweest.

Milaan

1

‘*Ciao, bella,*’ sprak Giorgia met haar diepe, doorrookte stem.

Het was zeven uur ’s avonds en ik was bekaf. Ik had een hele dag castings achter de rug en het enige wat ik had gegeten was een ciabatta met mozzarella en tomaat.

Giorgia keek me vanachter de balie glimlachend aan. ‘*How are you?*’

‘*Bene, grazie,*’ antwoordde ik in mijn beste Italiaans. Vanaf het eerste moment dat ik haar ontmoette, had ik haar gemogen. Zij was een van de vier baliemedewerkers van het appartementencomplex waar ik sinds anderhalve week woonde. Dag en nacht zat daar iemand, telefoon en fax onder handbereik. Als je binnenkwam, was er altijd een vriendelijk woord. Wat een oase in vergelijking met Japan! Als stad bruide Tokio veel meer dan Milaan, maar dit appartement was geweldig. Het werd elke dag schoongemaakt (erg handig als je met twee andere sloddervossen samenwoont) en je kreeg twee keer per week schone handdoeken. We hadden een eigen keukentje, zodat we zelf kon-

den koken. Hoewel er een prima pizzabezorgdienst en een goede afhaalchinees in de buurt was, kostte dat toch echt wel wat meer dan zelf iets maken.

Giorgia stak me haar pakje sigaretten toe. Ik schudde mijn hoofd. ‘*No, thanks*’, zei ik. Ik rookte wel, maar alleen zo af en toe.

Ik zwaaide naar haar en wenste haar goedenacht.

‘*Buona notte*,’ wenste Giorgia mij hetzelfde toe.

De lift was al beneden. Het was zo’n hok waar hooguit twee personen in passen. Of één persoon en een koffer.

Op de vierde verdieping stapte ik uit. Vanuit de gang hoorde ik muziek uit appartement nummer veertien komen, dat ik deelde met twee andere modellen, Suzan en Nicole.

‘*Darling, I’m home!*’ riep ik, terwijl ik de deur openzwaaide.

Suzan, die uit Friesland kwam en met een grappig Fries accent praatte, zat op de bank, met haar benen op de salontafel en een sigaret tussen haar wijs- en middelvinger. Ik vond het geen probleem dat er in huis werd gerookt, zolang maar niet de ene met de andere werd aangestoken.

Ik smet mijn tas op de grond, liet mijn jas erbovenop vallen en plofte naast Suzan op de bank. ‘Wat een dag.’

Ik had zes castings achter de rug.

Mijn dag was begonnen met een casting op de Via Vincenzo Monti, waar ik een uur had moeten wachten. Toen moest ik naar de andere kant van de stad, om daarna weer terug te moeten naar de Vincenzo Monti voor de volgende casting. Zo was ik heen en weer gereisd, met bussen en metro’s, en had ik daarnaast nog kilometers gelopen, want ik was ook nog eens twee keer verkeerd uitgestapt.

‘Jeetje, wat kunnen die Milanese straten lang zijn,’ moperde ik. ‘Op de kaart lijkt het soms niks, maar ik heb mijn voeten stukgelopen. De volgende keer trek ik mooi mijn gypsen aan.’ Ik schopte mijn hakken uit. ‘Wat eten we?’

‘Ja, hallo, ik ben je moeder niet,’ protesteerde Suzan.

‘Jammer,’ zei ik met een knipoog. Ik sprong op. ‘Soep,’ zei ik. ‘Daar heb ik trek in.’

Ik keek op mijn horloge toen Nicole binnenkwam. Tien voor elf.

‘Je bent laat, wat heb je uitgespookt?’

Zuchtend plofte ze op de bank neer. Een paar weken terug was ze tijdens een job als een blok gevallen voor de assistent van de fotograaf en alhoewel ik vermoedde dat hij in elke stad zijn schatje had, hadden ze al een paar afspraakjes gehad.

‘Ik ben erachter gekomen dat hij er drie vriendinnen tegelijk op nahoudt,’ antwoordde ze plompverloren.

‘Niet eens vier?’ merkte Suzan nuchter op.

We schoten allemaal in de lach. Toen keek Nicole ons grijnzend aan. ‘Maar ik heb vanavond toch een ándere leuke man ontmoet...’

‘Is het dit keer de fotograaf zelf, in plaats van zijn assistent?’ vroeg ik droogjes.

‘Die van die casting gistermiddag, zeker?’ gruwde Suzan. ‘Met die paardenstaart en die zonnebril op zijn kop?’

‘Gatver, nee,’ zei ik. ‘Al zou ik er een miljoen voor krijgen.’

‘Nou, een miljoen...’ zei Nicole dromerig.

‘Zou jij voor een miljoen het bed in duiken met zo’n enge

fotograaf?’ riep ik. ‘Pas voor een miljard ga ik erover nadenken.’

‘Dat blonde model van gisteren zou dat voor tien euro al doen, denk ik,’ zei Suzan.

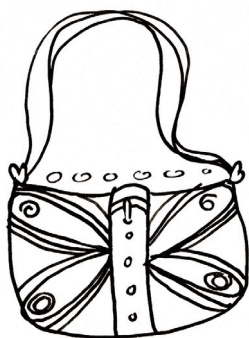
‘Jeetje, wat was dat een tut, zeg.’

‘Ja, maar ze was ook een beetje zielig,’ zei ik. ‘Ze zat elke twee seconden nieuwe lippenstift op te smeren.’

‘Ze koopt lippenstift per dozijn, denk ik,’ zei Suzan, met haar lijkige stem. ‘Met korting.’

Ik wendde me weer tot Nicole. ‘Maar we zijn van het onderwerp afgeraakt. Wat voor leuke man heb jij dan ontmoet?’

‘Hij is het einde,’ antwoordde Nicole. ‘En verder zeg ik er lekker niks over.’

2

Met Leah, mijn *room-mate* in Tokio, had ik het erg naar mijn zin gehad, en zij was een supergoede vriendin geworden, maar met Suzan en Nicole had ik het gelukkig ook getroffen. Natuurlijk waren er irritaties, maar door het samenwonen met Leah had ik geleerd die niet op te kropen. Het was beter het er meteen over te hebben en er dan zand over te gooien. Hier ergerde ik me al na de tweede dag aan Suzans gewoonte om het glas dat ze als asbak gebruikte naast haar bed te laten staan, zodat het slaapgedeelte van ons appartement altijd stonk naar as en oude peuken. Op haar beurt ergerde zij zich groen en geel aan de natte handdoeken die ik overal liet slingeren.

‘Hang die handdoek effe op, daar gaat het matras van schimmelen!’ zei ze een keer geïrriteerd.

‘Je bent mijn moeder niet,’ reageerde ik kribbig.

‘Nee, mocht je willen,’ zei ze daar meteen op terug.

Sindsdien was dat, als we iets te mopperen hadden, onze standaard dialoog. Ook met Nicole, die de neiging had

haar haar overal in het appartement te borstelen, zodat de vloer altijd bezaaid lag met lange, bruine haren.

‘Jezus, Nicole, ruim die haren effe op.’

‘Je bent mijn moeder niet.’

‘Nee, mocht je willen.’

Dit soort flauwe humor was erg belangrijk, het zorgde voor de nodige lachkicks.

Ik was verbaasd dat ik het zo leuk vond om met twee andere mensen in een betrekkelijk klein appartement te wonen. Het was eigenlijk één ruimte, met een halve muur tussen het woon- en het slaapgedeelte, zodat je weinig privacy had.

Dat wende sneller dan ik had verwacht. We waren zo vrij met elkaar dat we onze privacy niet zo misten. Van Nicole was dat niet vreemd, zij kwam uit een gezin met vier kinderen, drie meisjes en een jongen, dus zij was wel wat gewend. Suzan had alleen een broer met wie ze het niet zo goed kon vinden, dus zij was blij dat ze nu ergens woonde met meiden die ze als vriendinnen kon beschouwen en bij wie ze haar privacy niet zo miste. Ik vond het ongelooflijk dat Suzan pas vijftien was. Ik was twee jaar ouder, maar zij stak met kop en schouders boven me uit en had er voor mijn gevoel totaal geen moeite mee om op zichzelf te wonen. En dat terwijl zij nu voor de eerste keer zo’n buitenlandtrip maakte en ik al in Japan had gezeten...

Soms verbaasde ik me over de heftige tijd die ik achter de rug had. De laatste loodjes op de middelbare school, nog een diploma halen ook en dan meteen anderhalve maand naar Japan. Als ik er nu aan terugschiet, leek het wel een

droom. Maar dat was het toch echt niet, ik had dat écht allemaal gedaan.

Hevig verliefd was ik uit Tokio thuisgekomen en daarna had ik in Amsterdam een beetje met mijn ziel onder mijn arm gelopen. Het was heerlijk geweest om iedereen weer te zien, vooral mijn beste vriendin Bo, maar ik miste het samenwonen met Leah, het moeilijke maar bruisende leven in Tokio, en Jason. Wat had ik de pest aan mezelf, ik had die jongen één keer ontmoet, tijdens een *bridal shoot*, en daarna hadden we wat heen en weer gemaïld. Wat bezielde mij?

Een paar dagen nadat ik terug was in Nederland, had hij me gebeld. Mijn hart had zo hard gebonkt dat ik bang was geweest dat het door de telefoon te horen was.

'How is my lovely bride to be?' had hij gezegd.

Ik smolt van de manier waarop hij Engels sprak, zo sexy.

Natuurlijk liet ik dat niet blijken en zei meteen: *'Where is my bloody ring? No ring, no wedding.'*

Hij gaf als antwoord dat hij hem hoogstpersoonlijk zou komen brengen.

Er was een schok door me heen gegaan. Stel je voor dat ik me had vergist, dat ik hem ineens niet meer leuk vond? Ik had hem maar één keer ontmoet...

Toch maakte ik meteen een grapje en zei dat hij snel moest zijn omdat ik veel andere bewonderaars op mijn stoep had staan.

Hij zei dat hij in dat geval op zou schieten en me nog zou bellen.

Dat deed hij, een paar dagen later...

Zenuwachtig had ik hem een week later opgewacht. Hij zou aankomen bij Gate 3 op Schiphol. De deuren schoven open. Er kwamen veel mensen doorheen, met koffers en tassen en rugzakken. Maar geen Jason. Mijn hart ging tekeer. Waar was-ie? Mijn ogen zochten zijn kortgeknipte haar. Zijn gespierde armen. Zijn mooie ogen.

'Hi, sweety,' hoorde ik achter me.

Snel draaide ik me om. Daar stond hij. Nog aantrekkelijker dan hij in mijn herinnering was geweest. Ik had een grapje willen maken, maar wist geen woord uit te brengen.

Zijn handen omvatten mijn gezicht. Hij keek me aan en lachte. Toen zoende hij me.

De tijd stond stil. Het lawaai in de hal verstomde. Alleen hij en ik bestonden nog. Verder niks...